

○ Jubilæum for byens brandvæsen.

○ Harmonikaspilende østeuropæere giver den fuld skrue ved de udendørs restauranter.

○ Jazz i pink stiletter.

○ Det ser godt ud og lyder skønt.

○ En pro-EU demonstration.

○ Fra udendørs boder sælges uldvarer, flettede ting, honning og pølser.

○ I fortovet er nedlagt, med store typer: »Ghetto wall 1940 – 43«.

Kebab'en til 10 zloty (17,- kr.) er virkelig i orden. Lørdag kommer vi forbi et jubilæum for byens brandvæsen. Alt tænkeligt kørende materiel er linet op på et stort torv. Der er også pro-EU-demonstration. I gaden hvor vi bor er opstillet boder med info og aktiviteter og der er skruet godt op for højttalerne. En march med deltagelse af bannere fra samtlige EU-lande passerer forbi med en prisværdig begejstring. Når man tænker på danskernes skeptiske tilgang til alt, hvad der trækker i retning af for dybe europæiske tanker, møder vi her den uforbeholdne kærlighed.

Lidt senere når vi frem til det sted i byen hvor demo'en skal slutte på en indrammet plads foran en gigantisk scene. Her er endnu få mennesker, men volumen fra scenens højttalere er på mindst 140 decibel. Det lader dog ikke til at genere de omkring 100 begejstrede fremmødte med EU-flag over skulderen og i hatten, som fejrer denne dag.

Som i de fleste storbyer er her gøgl og musik i gaden. Harmonikaspilende østeuropæere giver den fuld skrue ved de udendørs restauranter, men kun indtil mulighederne for indtægter er udtømte. På en offentlig bænk sidder et par frodige lokale ungmoer med hver sin cello iført dybblå kjoler med stor slids i siden, som levner kig til bare ben. Det ser godt ud og lyder skønt. Rødstrømpebevægelsen har ikke været her forbi her i 60'erne og kvinderne er ikke bange for at vise deres feminine sider. Det er måske en grov forenkling, men overdrivelse fremmer som bekendt forståelsen. Der burde være noget god jazz i byen sådan en lørdag aften, skulle man mene. På nettet finder vi spillestedet 12on14 Jazz Club, som præsenterer en lokal kvartet med en kvindelig tværføjtenist som frontfigur.

Tre-dobbelt takst

Tre-fire km senere bliver vi sat af taxaen foran en uanselig port ved Noakowskiego nr. 16, netop som et skybrud bryder løs. Efter at have betalt den beskedne entré, går vi ned af en trappe og ser, at vi er de eneste publikummer her en halv time før start. Fadøl til 14,- kr. og store kunstneriske s/h fotos af tidligere optrædende, - eksempelvis John Scofield.

Vi slår os ned på 1. række med under to meter til scenen. Lidt efter lidt bliver lokalet fyldt op og en velklædt mand siger en hel masse på polsk om aftenens koncert. Hovedpersonen er måske 1,55 meter høj + pink stiletsko som er åbne foran og med en iøjenfaldende stor dusk på oversiden. Desuden tre unge fyre sidst i 20erne på klaver, kontrabas og trommer. Alle er de forrygende professionelle og giver sig fuldt ud, i udelukkende egne kompositioner. Tværføjtenisten taler en del mellem numrene og netop her bliver vi mindet om, at vi er i Polen. Det kan man ellers godt glemme når musikken spiller, altså lige bortset fra de omtalte sko.

Klokken er godt 23 da vi stiger ind i en taxa. Min makker konstaterer hurtigt, at taxameteret høvler afsted. Forespurgt siger chaufføren, at der er tre-dobbelt takst om aftenen. Det lyder helt urimeligt og vi beder om at blive sat af med den samme. Fra fortovskanten ind gennem sideruden kan jeg se, at min kammerat sidder og er i gang med at tage et billede af mandens licens og taxameter. Rigtige mænd

lader sig ikke fuppe. Pludselig accelererer bilen med de to og forsvinder om et hjørne 300 meter fremme. Så står man der alene i den regnvåde gade og skal lige samle tankerne. Snart får jeg dog øje på bilen med åben sidedør længere fremme. Det stunt med telefonen huede ham åbenbart ikke rigtigt. Vi går de sidste halvanden kilometer til fods og nyder byens regnvåde stemning. Følgende morgen bekræfter den ansatte på vores hostel, at det er normalt med 2, 3 og sågar 4-dobbelt takst om aftenen. Besyderligt!

Den jødiske ghetto

»Vi flyver ind over den sønderbombede polske hovedstad i en B24-bombemaskine fra US Airforce i ca. 400 meters højde. Alle Wisla-flodens broer er ødelagte, på nær en enkelt nyopført, som hviler på flydepontoner. Vi foretager en stor bue ind over den indre by der afslører, at absolut ingen af bygningerne har tag på længere og kun spredte mure står tilbage. Den ledsagende musik er vemodig og melankolsk. Billeder i sort/hvid. Det er ren tristesse.«

Vi befinder os på museet for den jødiske opstand i en lille biograf iført 3D-briller. Den efterfølgende tekst fortæller, at byens indbyggertal ved krigens begyndelse i 1939 var 1,3 millioner. Da dette blev filmet boede der omkring 1000 mennesker i ruinerne. Nazisterne var særligt grundige med at udrudere byen, da man ikke anså polakkerne for rigtige mennesker. Warszawa var så smadret, at man seriøst overvejede at flytte den et andet sted hen. På vej fra museet passerer vi flere gange steder hvor muren til den jødiske ghetto gik. I fortovet er nedlagt, med store typer: »Ghetto wall 1940 – 43«. Ved siden af står der som regel et lille monument med en forklarende tekst.

Ghettoen dækkede et område på 3,4 kvadratkilometer og der boede 7,2 pers. pr. værelse. Alene i sommeren 1942 sendte nazisterne 254.000 til udryddelseslejren Treblinka. Det er ufattelige tal, som bliver lidt nærværende hver gang man passerer et af de steder. Vi går til fods ad en bro over Wisla for at opleve bydelen Braga. Den skulle være meget autentisk og sågar have bygninger, hvor man endnu kan se skudhuller fra krigens tid. Stedet lå lidt væk fra de værste bombardementer, så mange af de oprindelige huse ligger tilbage. Fra 20 – 30 udendørs boder sælges uldvarer, flettede ting, honning og pølser. Det er superhyggeligt og de handlende er meget rare og venlige, men vi køber ikke noget særligt. På mange af de 5 – 6 etagers bygninger kunne facaden godt tåle besøg af et hold murere. I stedet har man opspændt kraftige ståltrådsnet i tre meters højde som skal gribe nedfaldende brokker.

Vi springer på en sporvogn og kører tilbage over broen til vores »turistede« Stare Miasto. Faktisk er Braga stedet, hvor man går i byen hvis det skal være lidt sub-agtigt og fancy, så søndag formiddag er et temmelig kikset tidspunkt, at besøge bydelen på. Tre døgn går hurtigt i godt selskab. Warszawa er et godt og billigt bekendtskab og vi har endda kun set en lille brøkdel af byens seværdigheder.

Og venskabet! Det holdt så rigeligt. Måske har vi endda startet en ny tradition. Jeg indrømmer det nødigt, men snorkedysten endte med en kneben sejr til rejsekammeraten. Det er svært at afgøre uden en uvildig dommer.

Weekend i Warszawa

Tag en gammel - eller ny - ven under armen og tag på forlænget weekend i den polske hovedstad

AF HENRIK KÖHLER
redaktion@mja.dk

Hvorfor bruge tid på at rejse til Berlin, Barcelona og London, som har åndenød af de mange turister, når man kan flyve til Warszawa for under 600,- kr. t/r direkte fra Billund. Det fornemmes, at mange er usikre på at besøge det tidligere Østeuropa, selv knapt 30 år efter murens fald, men det er der absolut ingen grund til.

Jeg havde netop rutinechecket rejsedestinationer på nettet, da en god gammel ven fra Kolding ringede, for at høre hvordan det går.

»Du skal med til Warszawa en weekend i starten af maj«, lyder det ledende.

»Ja, det vil jeg sgu gerne!« faldt svaret prompte.

Rigtige mænd slår til - og spørger konen bagefter.

Her kan vi allerede aflæse, at vi har at gøre med en rigtig mand, som ikke først skal spørge konen om lov, men som lader begejstringen over det gode tilbud få frit løb.

Få timer senere er billetterne bestilt. Det er knapt 40 år siden Stig og jeg sidst har været på rejse sammen. Som godt 20-årige drog vi dengang til Nordkap med tog og på stop. Gik i Finnmarken ved Alta med kompas, telt og syv trillioner myg og var til musikfestival i Finland. Nu er chancen der for at mødes lidt længere tid, end over to specialøl og se, hvem der snorker højest og hvem der skal oftest på toiletet om natten.

Jeg booker et dobbeltværelse på »Dream

hostel« i Krakowskie Przedmiescie-gaden blot et stenkast fra den gamle bydel.

Den gamle bydel Stare Miasto er et forholdsvis overskueligt område, som polakkerne med stædig ihærdighed genopførte i årene efter krigen. I dag et charmerende sted, næsten uden biler og med en del restauranter af typen med dug på bordene.

Polske turister

Sådan en weekend i maj noterer man sig, at langt den overvejende del af turisterne er polakker. Lige uden for vores gadedør løber vi ind i en polsk udgave af Jensens Bøfhus. Udendørsservering i solskin af unge piger i noget, der må betegnes som nationaldragter med farverige skorter og broderier forpå og med udelukkende traditionel polsk mad på menukortet. Normalt er det afgjort ikke for det polske køkkens skyld, at familien har holdt gentagne ferier i landet, men her lader vi den

få fuld skrue med en herreret bestående af: pølser, surkål, peberrod, sennep og en syltig suppe lavet på rug. Solid kost som voksne mænd holder af. En afsluttende stor vodka, skænket med løs hånd, sender os direkte op på værelset til turens første morfar. Så er stilen er lagt, det her koncept tegner til at blive godt.

Syriske flygtninge og EU-eufori

Sådan en weekend i maj noterer man sig, at der få ikke-polske turister. Der er nærmest heller ingen indvandrere, flygtninge, tørklæder eller farvede. Polen har ikke været gæstfri til at tage imod eksempelvis syriske krigsflygtninge. En undtagelse er, da vi indfinder os på en kebabbar fordi regnen siler ned. Familien er fra Aleppo og de er usædvanlige søde. Et ungt par med en baby kommer til og slår sig ned i det lille lokale. De er i familie med indehaveren. Vi sidder også en stund og føler os lidt familiære og suger lidt af deres hjertevarme til os.